Prijs 10 Cts.

Zaterdag 8 Maart 1941.
4e Jaargang Nr. 83.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

DE OORZAAK VAN DE STAKINGEN.

Tallooze arbeiders van particuliere en overheidsbedrijven in de hoofdstad hebben, zooals bekend, weer eens op onderwetsch-marxistische wijze van hun ongenoegen blijk gegeven, n.l. door het werk er bij neer te leggen. De oorzaak van deze staking heette gelegen te zijn in een sympathie voor de joden naar aanleiding van de tegen dezen genomen maatregelen.

Men behoeft slechts met de stakers gesproken te hebben om te weten, dat dit een grove leugen is. In arbeiderskringen bestaat voor de joden — gelukkig — hoegenaamd geen sympathie en zeer zeker niet in die mate, dat men bereid zou zijn voor hen tot staking over te gaan, met alle nadeelige gevolgen, welke een dergelijk gebaar met zich meesleept.

Neen, de sympathie voor het jodendom vindt men uitsluitend bij de liberale elementen, die tientallen jaren achtereen in nauwe samenwerking met de joden geparasiteerd hebben op de werkers. Zij zijn het, die zich in hun totnutoe al te gemakkelijk bestaan bedreigd weten door de volksche sociale maatregelen van het oogenblik en aangezien zij zelf den zedelijken moed missen tot daden over te gaan, nemen zij het middel van de lafheid te baat: zij laten anderen voor hen de kastanjes uit het vuur halen. Dat hun dit gelukt, dat de arbeiders dus als het ware in dienst van hun onderdrukkers zich tegen de bevrijding verzetten, is een bewijs, dat het werkende volk van Nederland nog altijd gelooft in de drogredenen van de kapitalistische reactie. In dit licht bezien, hebben we hier dus te doen met een staking van het verstand.

Intusschen zal het zonder meer duidelijk zijn, dat men over een zekere organisatie moet beschikken om een dergelijk plan in behoorlijke mate te doen slagen. Welnu, de eenige band, die in den gegeven omvang de liberale reactie kan binden, is de Unie en we zijn ervan overtuigd, dat daar het complot is voorbereid en uitgebroed. Daarom juist is het zoo goed gezien van de Duitsche overheid om de opgelegde boeten te verhalen op hen, die voor het gebeuren verantwoordelijk kunnen worden geacht.

Een tweede, onvermijdelijke stap zal echter moeten zijn het verbod van de Unie, om een herhaling te voorkomen. Wie een kwaad wil bestrijden, neme de oorzaak weg. Het kwaad is de staking, de oorzaak is de Unie. Eerst als de vijanden van ons volk onschadelijk zijn gemaakt, zal men er toe kunnen overgaan dit volk het practisch socialisme bij te brengen, zonder dat het vooraf verblind is door de misdadige influisteringen van belanghebbenden bij het oude stelsel.

Van de Duitsche overheid vragen wij dan ook met den meesten nadruk maatregelen in dezen geest.

Zooals het meestal gaat bij dergelijke dingen, heeft ook deze staking voor de initiatiefnemers en voor de uitvoerders een volmaakt verkeerd effect gehad. Men heeft de dwaze gedachte gekoesterd, dat de Duitschers door dit gedoe in hun belangen zouden worden geschaad, terwijl in waarheid de gevolgen alleen voor eigen rekening waren en voor die der goedwillende bevolking.

Er zijn slachtoffers gevallen, ook onschuldigen misschien; er is voor een kapitaal aan loonen gedorven; we hebben een uitgaansverbod gekregen, dat niet alleen voor tallooze onnoemelijken last met zich meebrengt, doch waardoor bovendien vele neringdoenden in hun bestaan bedreigd worden. Wat van dit alles komt ten laste der Duitsche regeering?

In den nationaal-socialistischen staat behooren zoowel staking als uitsluiting tot de onmogelijkheden, omdat men terdege beseft, dat — hoe een dergelijke actie ook afloopt — er altijd één partij is, die schade lijdt en dat is het eigen volk. Van overheidswege zullen de rechten van den arbeider beschermd worden, doch daar staat tegenover, dat deze dan ook den plicht heeft het beste te produceeren, waartoe zijn handen in staat zijn in het belang van de geheele volksgemeenschap.

En wat de joden betreft, die slechts teren op de productie der arbeiders, zij zullen uit ons volkslichaam verwijderd worden, ondanks het huichelachtige geschreeuw van hun liberale mede-profiteurs!

BINNENLANDSCH OVERZICHT.

Onrust in de hoofdstad.

In de hoofdstad is het dezer dagen nogal onrustig geweest. Na den laffen aanslag op den W.A.-man Koot, pleegde het jodentuig een aanslag op een lid der Duitsche politie. Als vergelding daarvoor zijn toen 400 joden tusschen de 20 en 35 jaar naar een Duitsch concentratiekamp overgebracht. Opgehitst door hengelaars in troebel water, zijn daarop een beduidend aantal arbeiders in staking gegaan. Het spijt ons, dat onze Nederlandsche arbeiders, die dan in ieder geval nog toonen pit en merg in het lijf te hebben, de verkeerde (joodsche) zijde hebben gekozen. In feite immers zijn zij voor hun grootste uitbuiters in de bres gesprongen; zoo van iemand, dan is Juda de geboren vijand van den arbeid, dus natuurnoodwendig ook van den Nederlandschen arbeider.

Intusschen stellen wij vast — en wij doen dit, zeker bij dezen inzet, met vreugde — dat van een volksopstand in den werkelijken zin van het woord geen sprake is geweest. Opgewarmd door enkele raddraaiers en joodsche profiteurs, durfde de een voor den ander niet aan het werk te blijven, te trots als men was voor een „onderkruiper" te worden aangezien. Zoo sleepte de een den ander mee, en werd ten onrechte de indruk gevestigd, dat hier van een georganiseerden volksopstand gesproken kon worden.

Alle gevolgen van de staking zijn met volle zwaarte op de misleide, stakende arbeiders zelf neer gekomen — en niet te vergeten op de burgerij, die de gevolgen van deze ophitsing in niet mindere mate aan den lijve moest ondervinden.

Denkt men nu heusch, door het trambedrijf stil te leggen, de Duitschers te treffen? Wie hebben auto's voor vervoer beschikbaar, en wie moet tegenwoordig meer dan vroeger nog van de tram gebruik maken? Zoo zag men dan ook de Duitschers rustig in hun auto's rijden.... en honderden Amsterdammers moesten, dank zij de staking, van het Centraal-Station naar achter in planzuid of west tippelen! En wie zitten er in het donker, wanneer het licht wordt afgesneden? Misschien 10-, of wat ons betreft 20- of 30.000 Duitschers. Maar ook zoo iets van een half millioen Amsterdammers! Deze staking was dan ook in vele opzichten dom te noemen; zij trof eigen landgenooten en zeker niet den bezetter in de allereerste plaats.

Het was te voorzien intusschen, dat de bezettingsautoriteiten met alle middelen deze onrust zouden onderdrukken. Wij hebben het te dezer plaatse al eens eerder gezegd: Nederland ligt, militair bekeken, in de vuurlinie tegen Engeland. Dit brengt consequenties met zich, die een bezettende macht niet over het hoofd kan zien. En één van de voornaamste consequenties is wel, dat zij geen onrust in „de voorste loopgraven" kan dulden. Men kan er dan ook zeker van zijn, dat strenge maatregelen zullen worden genomen om herhaling te voorkomen.

Behalve de negen dooden en enkele tientallen gewonden die het herstel van de orde ditmaal heeft gekost, zijn er bereids enkele veiligheidsmaatregelen getroffen, die — alweer — in de eerste plaats het eigen volk op een gevoelige plek treffen. Het uitgaansverbod doet vele neringdoenden inkomsten derven, het bedienend personeel in café, schouwburg en bioscoop heeft hier automatisch ook onder te lijden, hetgeen — op zijn beurt — de kruidenier en slager ook weer aan zijn inkomsten merkt. De Duitsche soldaten intusschen gebruiken er geen glas bier of snee brood minder om.... het is eigen volk dat op de blaren komt te zitten.

Laten we hopen, dat de maatregelen spoedig kunnen worden beperkt. Het zou het bewijs zijn, dat de bezettingsautoriteiten, die nu eenmaal niet met zich laten sollen, weer voldoende vertrouwen hebben in het gezond verstand van ons volk.

De rol van Zwarte Arnold.

De jodenmanier waarop Arnold Meijer als „leider" van het nationale front der reactionnairen getracht heeft van de ongelukkige gebeurtenissen in Amsterdam gebruik te maken, heeft in de kringen der nationaal-socialisten groote ontstemming gewekt. Terwijl de orde en rust nog niet waren weergekeerd, orakelde hij hinderlijk-luidruchtig op de voorpagina van het Nederlandsch Dagblad, dat hij juist op dàt oogenblik **de Amsterdammers zoo gaarne wilde toespreken, om ze te vertellen dat hij,** Meijer, ook zoo'n beste, brave Nederlander is. Dat deze Jezuïet zich in duizend bochten wringt om bij een misleide massa in het gevlei te komen, moge blijken uit het volgende, waarmede, naar wij vertrouwen, deze als een echten aanvoerder van een massabeweging schreeuwende dilettant, die zijn aanhang tracht te vergrooten, door de bedoelingen van de voormannen van andere groepeeringen in een jezuïetisch-gemeen daglicht te stellen, zijn eigen ruiten afdoende heeft ingesmeten. Zijn meer dan schunnige hetze, in naam tegen de N.S.B., maar in wezen tegen de grondslagen van het nationaalsocialisme, heeft tengevolge gehad, dat de hem verleende vergunning voor het houden van openbare vergaderingen weer werd ingetrokken.

Brutaalweg deelde de „leider" in zijn dagblad mede, dat hij wel op de terugkomst van den Rijkscommissaris zou wachten, om het „misverstand" uit de wereld te helpen, daarmede suggereerende, dat de plaatsvervangers van den Rijkscommissaris blijkbaar te dom zijn, om hem, Meijer, te begrijpen. Was deze zet van Meijer bepaald.... dom te noemen, nog geen 24 uur later maakte hij zich nog belachelijk ook. Want de „leider", die niet eens vergaderen mócht, gaf in verband met de onrust in Amsterdam „bevel" om alle voorbereidingen voor vergaderingen te stoppen! Dan kan hij over een paar dagen weer flikflooien zoo goed „Nederlandsch" te zijn geweest, om alle activiteit zijnerzijds in die „begrijpelijk-onrustige" periode achterwege te laten.

Ach neen, de opvoeding in een Jezuïtenklooster verloochent zich nooit....

De Geer.

Van Meijer naar De Geer is niet zoo'n groote sprong. Meijer kent hem goed; in den vroegen morgen van 10 Mei heeft hij nog eens heel zijn revolutionnair verleden plechtig afgezworen, en is door De Geer toen als mede-hitser tegen de nationaal-socialisten in genade aangenomen.

En terwijl duizenden, onder moreele verantwoordelijkheid van De Geer, naar Calais werden gesleept, naar de gevangenissen en oude forten, ijsbeerde Meijer zijn kantoor op en neer, er op broeiende hoe hij, met de hulp der Duitschers, het beste zijn slag kon slaan. Het regime, dat hij zegt te vervloeken, heeft hem geen haar op het hoofd gekrenkt. Maar van die duizenden heeft het de **eer** gestolen en voor deze misdaad draagt De Geer de hoogste verantwoordelijkheid. Het moet dezen man wel vreemd te moede zijn. Na eerst vanuit Londen den oorlog tegen Duitschland te hebben voortgezet en enkele honderden Nederlandsche soldaten en matrozen die vrijwel allemaal tegen hun wil in Engeland terecht zijn gekomen daartoe te hebben opgezweept, daarna enkele maanden in Lissabon te hebben gezeten, met het vooruitzicht dáár het einde te moeten afwachten, krijgt hij de hoffelijke uitnoodiging van „barbaarsche" Duitschers, om via Berlijn naar zijn vrouw en familie in den Haag terug te keeren.

Wij gunnen dezen grijsaard dit buitenkansje van harte; per slot van zake is hij nooit een holbewoner geweest, waartoe de omstandigheden in Londen hem dwongen. En we zijn menschelijk **en humaan genoeg om te kunnen be**grijpen, dat hij het liefst als een „vergeten burger" verder wil leven. Latere geschiedschrijvers zullen zich zeker niet druk om hem maken; hij kan er van op aan vergeten te worden.

Intusschen voert deze man een adellijken titel voor zijn naam. Hoewel het eelt in de vuisten van een ruwen bootwerker voor ons van hoogeren adel getuigt dan alle baronnen- en jonkheertitels bij elkaar, meenen we ons te herinneren, dat onder den adel der democratie de ongeschreven wet van het „Adeldom verplicht" nogal opgeld deed. Nu dan, het getuigt niet van adel, zonder meer in de naamlooze massa onder te duiken, alvorens eerst naar menschenvermogen het misdrijf goed te maken, dat men — bewust of onbewust — jegens duizenden fatsoenlijke Nederlanders heeft misdreven. De Geer kome ons niet aan boord met sentimenteele praatjes over den last van zijn 70 jaren. Bevende moedertjes van tegen de 80 zijn in de oorlogsdagen tengevolge van de door hem ontketende vervolgingswaanzin als honden naar de gevangenissen gesleept; tien menschen — Jhr. de Geer — hebben er het leven bij gelaten! Zij klagen U aan, jonkheer, tot over het graf. En wat doet Gij?

Nieuwe bloedschuld van den Jood.

PARASIETEN VAN ONZE SAMENLEVING

DEN ARBEIDERS TER OVERDENKING!

DE ENGELSCHE LEUGEN-FABRIEK: HET REUTER-BUREAU.

Paul Julius Reuter was een zoon van Israel Josaphat, en deze was een zoon van Samuel Levi Josaphat. Hij werd in Duitschland geboren. Hij was een gedoopte jood en nam bij zijn doop den naam Paul Julius Reuter aan. Daar destijds niemand achter dezen naam een jood zag, kreeg hij onder deze vermomming een betrekking bij een grooten Berlijnschen boekhandelaar. Doordat hij het vertrouwen van den eigenaar van dezen boekhandel wist te verkrijgen werd hij belast met de waarneming der belangen op de boekhandelaarsbeurs te Leipzig. Daar verduisterde hij een groot bedrag van zijn patroon en vluchtte ermee over de grens. In Parijs speelde hij de rol van politieken vluchteling en richtte er een inlichtingenkantoor op voor couranten en zakenlieden. Het agentschap Havas (gefinancierd door de Joden Hirsch en Erlanger) deed hem groote concurrentie aan. Daarom vestigde hij zijn kantoor in Londen, waar hij een monopolie verkreeg. Het Jodendom vormt over de geheele wereld één kongsi, welker leden hand in hand werken. Reuter toonde weldra, **dat hij op dit gebied een goed vakman was. Spoedig gelukte het hem met de** Times, het groote Engelsche dagblad, zaken te doen. Hij liet kabels en telegraaflijnen aanleggen, welke hij later met enorme winsten verkocht. Ook kocht deze zwendeljood Reuter—Josaphat een baronnen-titel. Na zijn dood ging de zaak over aan zijn zoon Herbert. Deze was nog grooter zwendelaar dan zijn vader. Zijn verzinsels uit den vorigen oorlog: afgehakte armen en beenen, lijkjes van geschonden kinderen enz. enz. welke hij de wereld instuurde zijn ons welbekend. Het waren alle voortbrengselen van zijn jiddischen leugengeest. In 1915 pleegde hij zelfmoord. Gebleken is echter, dat de leugen, zooals de Engelschman Sir Arthur Posonby in zijn boek: „Falsehood in Wartime" schrijft, voor Engeland een nuttig oorlogswapen is. Daarom kocht de Engelsche regeering het Joodsche-Leugen-Bureau-Reuter voor een half millioen pond sterling! Het heet voor de buitenwereld dat dit bureau geheel zelfstandig en onpartijdig werkt. Doch Herbert Reuter verklaarde reeds in 1915: „Natuurlijk zijn wij officieus, in zooverre dat wij communiqués van de regeering verspreiden en het spreekt vanzelf, dat wij in kritieke dagen, als de belangen van het Engelsche Rijk op het spel staan, altijd de meening van de Engelsche regeering en van de competente Engelsche pers tot de onze maken."

In de laatste jaren waren de leiders van het Reuter-Leugen-Bureau allen verbonden aan den beruchten spionnagedienst „Intelligence-Service":

Sir Frederic Jones, Agent-Provocateur;

I. B. Rickettson—Hatt, idem;

Rudel, Reuter-Agent-Praag;

Cox, Reuter-Agent-Tokio, (pleegde later zelfmoord);

F. J. Fergusson, Reuter-Agent-Praag-Weenen, leider Spionnage-Afdeeling Z.-Europa;

Alex Clifford, Reuter-Agent-Amsterdam. In de dagen voor 10 Mei 1940, zetelde deze met een geheelen staf van medewerkers in een gebouw op de Heerengracht te Amsterdam, bij een Joodschen bankier.

Vandaaruit hield hij de Int. Service op de hoogte en bracht mede ons land in groot gevaar.

Kort na het uitbreken van den oorlog werd Fergusson belast met speciale opdrachten voor de kleine Balkanstaten. Het net van de Engelsche Int. Service kon op den Balkan, waar het Leugen-Bureau-Reuter een groote rol speelde, de voorgenomen groote slagen niet meer ten uitvoer brengen. Het betrof het opblazen van de „IJzeren Poort" om de scheepvaart op de Donau stop te zetten en de vernietiging van de Roemeensche oliebronnen. Dank zij de maatregelen der betrokken regeeringen **werd dit verhinderd. In elk geval hebben de volken intusschen geleerd** wat er achter de titel Reuter-Bureau schuil gaat.

Uit het door den Jood in Duitschland gestolen geld groeide het Reuter-Leugen-Bureau. Leugen, spionnage, verraad en volksophitsing vormen het geleverde werk.

De Engelsche Generaal Fuller heeft eens gezegd dat de oorlog van het woord even belangrijk is als de oorlog van de wapens. De droevige vlucht uit alle landen van lieden, die de Engelsche leugenaars beloofd hadden te zullen helpen, staat deze veldtocht van de leugen, waarmede zij Europa en de Wereld trachten te misleiden, waardig ter zijde. De Engelsche leugenaars zullen echter, in nabije toekomst, bemerken, dat er grondig zal worden afgerekend. Europa heeft thans genoeg leugens geslikt. De laatste dagen van Reuter's leugenfabriek zijn aangebroken.

Dank zij Adolf Hitler en zijn weermacht.

EEN STERK STAALTJE VAN JODENBRUTALITEIT TE AMSTERDAM.

Het Rembrandt- en Thorbeckeplein waren vroeger de oorden van vermaak voor „de chique" van Amsterdam. De „echte" chique kwam er natuurlijk niet. Die hadden haar verkapte clubs en haar DEFTIGE gelegenheden in het Gooi enz. Op het Plein kwamen de „Heeren" die wel iets te verteren hadden en deftig deden. Geld stinkt niet, zegt de jodenman, dus werd er niet verder gevraagd.

Voor een goed en degelijk bierhuis, zooals de Quelle was vroeger, was geen plaats meer en dus werd de Quelle verbouwd tot een moderne en mondaine bar, die de bijbehoorende jodenkliek en „Dames" trok. De inrichting kreeg den weidschen naam van „Riche Bodega" — Ben Duis. De jood Duis was vroeger violist en had als zoodanig gewerkt in zaken als Chez-Gaston, Willy's Bar en La Réserve. Hij was bekneisd bij alle beroepsdames en heeren van het Plein. Nu stichtte hij daar, op Rembrandtsplein 18—20, een broeinest van anti-Duitsche propaganda voor joden en ander gespuis. Duis is getrouwd en heeft drie kinderen, maar zooals een jood die zijn stand ophoudt betaamt, houdt hij er ook een Christin-maintenee op na, een zekere juffr. Mies. . . Natuurlijk werd deze jodenzaak voor de leden van de Duitsche Weermacht verboden en Ben Duis had geen last en kon rustig door wroeten, totdat de grond hem toch wel al te heet onder de voeten werd. Je hoorde zoo van zus en zoo en weet je veel wat dat goyim-gebroed met een armen jodenman uitspookt? Ben Duis liet zijn zaak in den steek op 10 Febr. jl. en de mede-eigenaar, een Ariër, die reeds lang deze jodenkliek met groot leedwezen had moeten aanzien, bleef in de ruïne achter. Deze Ariër wist een geheel ander soort bedrijf van dit jodenzaakje te maken. Hij was van goeden wille. Men kon er weer komen en rustig gaan zitten zonder zich te ergeren aan hysterisch vrouwen-gelach, schunnige geestigheden, jodengijn en Engelsche-Jank-Negermuziek. Het stonk er niet meer naar joodsche parfum, kortom het **werd een zaak waar men weer voor zijn pleizier kwam.**

De bordjes werden verhangen, en „VOOR DE WEERMACHT VERBODEN" werd nu „VOOR JODEN VERBODEN".

Nu kwam plotseling op 28 Februari '41, de jood Ben Duis met veel jodendrukte weer aanwaaien en wilde weer beslag op de zaak leggen.

Hoe bestaat het! Waarschijnlijk brutaal geworden door zekere gebeurtenissen in de Hoofdstad! Met veel geschreeuw en tumult wou Duis onzen hard werkenden nieuwen eigenaar overbluffen, teneinde weder een joodsch toevluchtsoord te stichten. De arische eigenaar riep echter de hulp van de autoriteiten in en den jood werd aan zijn verstand gebracht, dat hij moest verdwijnen. Naar het zich laat aanzien, zal Mies een anderen jodenvriend moeten zoeken.

De joden schijnen in de afgeloopen dagen nog niets geleerd te hebben. Deze jood Ben Duis woont Amstelkade 80, in Zuid, dat door de Amsterdammers Palestina genoemd wordt. Duizenden lieden van deze soort en nog erger wonen in dit beste gedeelte van Amsterdam. Onze arbeiders in de Jordaan wonen grootendeels in krotten. De Jordaan is echter voor deze joden te min. Alleen wanneer er gevochten moet worden, dan zijn de Jordaansche arbeiders goed genoeg om hun botten voor de rijke en laf-wegkruipende Joden te wagen! De arbeiders beginnen echter in te zien, wat zij van deze joodsche bloedzuigers te wachten hebben. Wanneer zij echter eenmaal allemaal werkelijk wakker zullen zijn, dan zullen de arbeiders de hun toekomende wonin-

gen, welke thans door deze joodsche parasieten met hun maintenée's bewoond worden, opeischen. Dan kunnen eindelijk de Jordaansche krotten gesloopt worden. Arbeiders, maakt je vrij van dit adderengebroed, maakt Amsterdam schoon van de joodsche parasieten.

HOE DE POOLSCHE JOOD DAVID BORZYKSKY AMSTERDAMMER WERD.

Amsterdam is berucht door zijn rijkdom aan Joden. Volgens officieele gegevens wonen er 80000 Joden. Wanneer de overheid echter tot telling overgaat, dan zal zij merken, dat het er tienduizenden meer zijn. Duizenden emigranten, vooral uit Duitschland en Polen, zijn hier neergestreken. Een dezer is David Borzyksky. David doet niet aan politiek. Hij is een onbeduidend joodje, een der

De grootvader van David, de hulprabbijn uit Polen.

velen in deze vieze jodenwijk. Hij woont Nieuwe Kerkstraat 130, Amsterdam; als een echte joodsche schachelaar repareert hij en handelt in allerlei huisraad, dikwijls te vies om aan te pakken. David is in Polen geboren. Zijn vader was houthandelaar, zijn grootvader hulprabbijn. Als kind bezocht hij de joodsche school en leerde den Talmoed en jiddisch. Later trok hij naar Warschau, ging in de politiek en werd lid van den Polenbond. Aangezien echter de spoeling dun werd te Warschau, en men onder zijn rasgenooten in Polen veel over het beloofde land Nederland sprak, nam hij in 1920 zijn schamele luizeplunje bij elkaar en verdween naar Duitschland, zonder pas en zonder visum. In het Duitschland van 1920 maakte David een goeden tijd door. Totdat hij echter met zijn scherpe Oost-jodenneus merkte, dat de uitplundering van Duitschland door de Joden spaak liep. David vertrok naar Holland. Hier had hij een tante, die met een Hollandschen jood was getrouwd en deze zou hem wel verder helpen. Daar de Hollandsche Consul in Duitschland het visum weigerde trok David met zijn vrouw illegaal over de Hollandsche grens. Ook deze vrouw had David vanuit Polen over de Duitsche grens weten te smokkelen. In Amsterdam woonde hij een tijdlang bij zijn tante in huis. Zich aanmelden bij de politie, wat zijn plicht was, deed David niet; hij was bang voor Harderwijk.. Hij wilde echter een zaak beginnen van zijn meegesmokkelde Marken. Hij moest dus een visum hebben. Maar daar wisten zijn jodenvrienden in Amsterdam wel raad op. In Antwerpen hadden zij een adres, waar men voor geld een valsch visum kon krijgen. Opnieuw trok David zonder pas over de grens, nu naar België. Hij kocht daar de benoodigde papieren en vertrok weer naar Amsterdam. David opende nu een meubelzaak en hij kreeg zelfs tijden, dat hij vele joden in dienst had. Het ging hem goed. Holland was een goed land voor de joden. Dat duizenden Nederlanders zonder werk waren in dit bedrijf ging David en zijn soortgenooten niet aan. Dat hij verschillende wetsovertredingen begaan had, was bijzaak. De hoofdzaak was dat David en zijn soortgenooten volop te eten hadden. Dat het dezen luizejoden slecht vergaan zal, wanneer de arbeiders eenmaal tot nadenken komen is een ding dat zeker is. Thans beklagen onze arbeiders nog deze zwendeljoden. De waarheid dringt echter door. Wat geven deze joden om de Nederlandsche arbeiders? Niets. Wanneer zij zelf maar rustig kunnen doorzwendelen is alles in orde. Wij hebben het deze week gezien bij het joodsche warenhuis de Bijenkorf te Amsterdam; de arbeiders verlieten het bedrijf om te staken uit sympathie voor deze joodsche zwendelaars. De JODEN ZELF ECHTER BLEVEN AAN HET WERK. Wij spraken een arbeider uit dit bedrijf: „Nooit meer doe ik daar aan mee," zeide hij, „mijn oogen zijn open gegaan." En zoo gaat het met velen.

David werd een Amsterdamsch burger, betaalde echter verder aan den Polenbond, bleef in verbinding met Warschau, maakte propaganda voor Joodsche kunst, hielp vele joden van

De ouders van den „Amsterdamschen burger" David.

Polen naar Holland komen, stuurde geld naar New-York, waar het gevluchte bestuur van den Polenbond zetelt en smokkelde geld van en naar Polen. Nog in 1940 was hij met zijn smokkelhandel bezig.

Het is de hoogste tijd, dat wij van deze zwendeljoden verlost worden. Zij leven ten koste van de gemeenschap. Deze Amsterdamsche jodenbuurt moet uitgemest worden. Het stinkt er. En het wemelt er van ongedierte.

Mazzel.

Wat kleinere joden in den oorlog zien werd ons duidelijk toen, direct na bekendwording der oorlogsverklaring in September '39, twee zonen Israëls elkaar ontmoetten. Gevraagd naar het nieuws van den dag, berichtte Bram aan Sam het uitbreken van den oorlog met de woorden: „'t wordt mazzel". Oorlog beteekent dus voor den jood: woekeren en uitbuiten in versterkte mate.

En inderdaad blijkt uit berichten uit alle landen, dat er niet scherp genoeg gewaakt kan worden tegen door joden ondernomen prijsopdrijving van levensmiddelen, goederen, pachten en wat al niet, hetgeen geschiedt door kunstmatig schaarsmaken van de goederen door opkoopen, vernietiging (b.v. door brand) of achterhouding van voorraden. Zoo werden b.v. in Egypte de prijzen van rijst en meel met 36%, die van lucifers met 300% opgedreven, terwijl in dat land een joodsch-engelsche speculatieorganisatie de prijzen van geneesmiddelen tot een onbereikbaar peil opjoeg.

In Nederland wist b.v. eene combinatie van joodsche immigranten de hand te leggen op de geheele inlandsche tabaksproductie met 't doel voor rookartikelen fancy-prijzen te kunnen maken. De joden helpen elkaar daarbij onderling en internationaal; zoo mag men veilig aannemen, dat de weigering van een Engelsch Consulaat in Amerika om Navycerts te verstrekken voor eene voor Frankrijk bestemde lading geneesmiddelen, uitsluitend ten doel heeft de Fransche bevolking tributair te maken aan een groep joodsche woekeraars, die deze artikelen in Frankrijk in hun greep houden.

Gelukkig wordt echter in de Europeesche landen geleidelijk, maar zeker een einde gemaakt aan den invloed, welke 't jodenkapitaal op den levensstandaard van de breede volksmassa's kon uitoefenen. Zoo heeft de Hongaarsche Minister van Landbouw, ten einde aan het vorderen van woekerpachten een einde te maken, 490.000 morgen land aan joodsch bezit onttrokken en ter beschikking van 't landbouw-kleinbedrijf gesteld. In andere landen gaat men nog verder. In Bohemen en Moravië mogen na 31 Maart a.s. geen joden meer optreden als grossiers of detailhandelaars, als hotel- of herberghouders, noch in 't verzekerings-, scheepvaart-, expeditie- of transportbedrijf van welken aard dan ook; zij mogen niet optreden in bankiers- of wisselkantoren, makelaarsbedrijven en zelfs geen huwelijksbemiddelingsbureau houden. In Slowakije vormt men geleidelijk aan Ghetto's, waarheen de joden teruggedrongen worden.

Ook in Nederland bleek een harde bezem noodig.

DE OPENBARING VAN DEN JOOD.

Geen boek voor Germaansche Volkeren.

Na de bespreking van de gebroken O.T.-ische heerschappij in ons vorig artikel, gaan wij thans verder met het geven van eenige toelichtingen om geen enkele onzekerheid te laten voort bestaan. Ook dit keer slaan wij er niet dilettantisch op los, doch steunen uitsluitend op de onweerlegbare feiten der nuchtere wetenschap.

In Genesis XII vinden wij het verhaal van Abraham's tocht naar Egypte in tijden van hongersnood. Voor hij dit land binnentrekt, overweegt hij bij zichzelf het gevaar met een knappe vrouw gezegend te zijn; wie haar hebben wil, moet eerst den man dooden! Een knappe zuster zou geheel iets anders zijn, die kan men tenminste rustig aan een ander afstaan en geschenken op den koop toe krijgen. Derhalve haalt hij Sara over, zich voor zijn zuster uit te geven. De list gelukt uitstekend; de Pharao, zich van geen kwaad bewust, neemt haar tot zich in zijn harem en overlaadt den broeder — alias echtgenoot — bovendien met weldaden: schapen, runderen, ezels, kameelen, knechten en maagden. Prof. Gunkel zegt hiervan in zijn in 1910(!) uitgekomen commentaar op het boek Genesis (blz. 170): „dat Abraham zoo ongemeen handig gelogen en uit den nood een deugd gemaakt heeft; daarover meesmuilt de verteller in stilte en herkent zichzelf in de slimme practijken van zijn voorvader met klaarblijkelijke vreugde. Meer echter dan deze noodleugen, mishaagt het ons, dat Abraham de eer van zijn vrouw prijsgeeft; de ridderlijke verplichting, vrouw en dochter tot in den dood te beschermen, heeft de oude Israëliet niet gekend. Het minste bevalt het ons ten slotte, dat Abraham in ruil voor zijn vrouw nog cadeau's aanvaardt!" Wij voor ons hebben aan deze beschouwing van een Duitschen geleerde uit 1910 niets toe te voegen; hij tikt den spijker precies op de kop. Hoe ter wereld kan men doorgaan, dezen Abraham in de christelijke prediking te betitelen met den eerenaam van „Vader der geloovigen" en de gedragingen van dezen eerlooze als normatief te verklaren voor onze levensopvatting?

Het jodendom moet deze weerzinwekkende geschiedenis overigens wel bijzonder gewaardeerd hebben, want met kleine varianten vindt men haar nog twee keer — in Genesis XX en XXVI — herhaald. De eerste maal past Abraham bij Abimelech, den koning van Gerar, denzelfden truc toe, de andere maal laat zijn zoon Isäac dezen koning de dupe worden van het beproefde familiegebruik.

Welgeteld worden wij in Genesis dus drie keer vergast op dit soort heldendaden, der o zoo vrome aartsvaders. De onderlinge verwantschap dezer „anecdoten" toont duidelijk aan, dat we te doen hebben met drie recensies, of tradities, van één gebeurtenis. De latere verzamelaars van Israëls legenden hebben, evenals bij het Scheppingsverhaal, de verschillende overleveringen critiekloos naast elkaar een plaats gegeven, het aan de christelijke kerken overlatende dezen verdrievoudigden jodenstreek als „heilige Schrift" te vereeren! Het mooiste van alles is nog, dat na Abraham's bedrog bij de koningen van Egypte en Gerar, deze beide slachtoffers door Jahweh — des patriarchen stille vennoot — ongenadig worden aangepakt en daarna bij den bedrieger zoete broodjes gaan bakken. Abimelech, de arme, koopt zijn schuld jegens Juda af met schapen, runderen, slaven en slavinnen, verder ontvangt de „broeder" nog 1000 sikkelen zilver voor alles wat zijn vrouw overkomen was. Zóó wil het de eeuwige jood; eerloos zijn, misleiden en er door Jahweh's gunst als maar beter van worden, ten koste natuurlijk van de volkeren, in wier midden hij zich ophoudt.

Het tweede geschrift van den Pentateuch — Exodus — bevat den kern der Mozaïsche wetgeving. Hoewel slechts weinigen deze tot op den grond toe kennen, wordt ook zij omschenen door den glans der heiligheid. Men eert Mozes als den grooten wetgever en acht hem een rechtschepper van de eerste orde. Hij immers zou van God zelf de voorschriften ontvangen hebben, waarnaar het „uitverkoren" volk zich had te richten en een geheelen codex, het z.g. Bondsboek, (Exodus XX : 22—XXII : 33) voor het maatschappelijke leven hebben verordineerd. Dikwijls bouwde men op deze wetten het bewijs van Israël's zedelijke superioriteit boven de andere naties der vroege oudheid. Maar zie, daar vindt de spade van den archaeoloog in 1901 in de buurt van Susa, Perzië's vergane hoofdstad, een kolossaal diorietblok met een voorstelling van den Babylonischen koning Hammurabi, terwijl hij in aanbiddende houding, van den Zonnegod onderwijzing in het recht ontvangt. Hammurabi regeerde van 1958 tot 1916 v. Chr. over het Babylonische volk, dat, gelijk wij weten, van arischen oorsprong was. Bij de ontcijfering der 282 wetsparagraphen kwam men tot de verrassende ontdekking, dat sommige daarvan een vrijwel letterlijke copie hadden in het Bondsboek van Mozes! En aangezien Mozes in geen geval vóór 1300 v. Chr. gedateerd kan worden, waren verschillende wetten, waarop zijn beteekenis steunt, reeds gedurende 600 jaar voor zijn optreden in zwang geweest!

Ter illustratie geven wij enkele voorbeelden:

Codex Hammurabi.	Bondsboek.
206. Wanneer iemand bij een vechtpartij een ander slaat en hem een wond toebrengt, moet die mensch zweren: „met opzet heb ik hem niet geslagen" en den heelmeester betalen.	Exod. XXI: 18, 19. Wanneer mannen twisten en de een slaat den ander.... maar hij sterft niet, doch wordt bedlegerig.... zoo zal hij, die hem sloeg onschuldig zijn; alleen moet hij de loonderving vergoeden en hem volkomen laten heelen.
250. Wanneer een rund bij het gaan over straat een mensch stoot of doodt, vloeit uit deze rechtsquaestie geen eisch tot schadeloosstelling voort.	Exod. XXI:28. Wanneer een rund een man of eene vrouw stoot, dat hij sterft, — .... zal de eigenaar van het rund straffeloos uitgaan.

Bezwaarlijk zal men de litteraire afhankelijkheid kunnen loochenen en dat te minder, wanneer men bedenkt, hoe de opeenvolging der wetten in het joodsche Bondsboek ongeveer dezelfde is, als bij Hammurabi. De bronnen van het israëlitiesche recht lagen in het babylonische, de semiet moest leentjebuur spelen bij den ariër, om zijn sociaal bestaan te kunnen ordenen. Gelijk steeds bewijst de jood ook nu weer zijn onmacht, om een zelfstandige bijdrage te leveren, zelfs voor den opbouw van zijn eigen volk.

Het gezag van den Pentateuch heeft intusschen door de vondst van het babylonische monument een geduchten knauw gekregen, de oorspronkelijkheid van Mozes werd met één slag vernietigd en wat eens als een onmisbaar deel van Gods Heilig Woord gegolden had, kwam, op z'n best, op een lijn te staan met andere godsdienstige oorkonden uit de vóór-christelijke tijden. Belangwekkend voor den historicus en voor den beoefenaar der godsdienstwetenschap, maar van minimale beteekenis voor den noord-rassigen mensch, **die zijn God nooit ontmoeten kan in vuur en bliksem van den Sinaï.** Menigeen, opgevoed in de oude begrippen, zal huiveren bij, of ontzet zijn over deze uitspraak. Wij begrijpen en eerbiedigen het, want heilige dingen schijnen er mee gemoeid. In werkelijkheid tasten wij echter niets gewijds, niets hoogs aan, doch pogen enkel de onbewustgevangenen, de door leering en traditie ingekapselden in den joodschen geest, te bevrijden. De waarheid doet dikwijls pijn, maar maakt tegelijkertijd vrij. En wat baat de strijd voor een uitwendige revolutie, indien het hart van den strijder op het meest wezenlijke punt — de religie — verzaakt! Men kan niet van twee wallen eten. Men kan geen goed nationaal-socialist zijn en ongestoord blijven verkeeren met Mozes en de aartsvaders. Daardoor wordt de innerlijke oprechtheid, dus het eer-

bewustzijn van den mensch gedeukt. En dat is het ergste van alles! Wie eenmaal gezien heeft — en onze artikelen bieden hiertoe ruimschoots de gelegenheid —, hoe hemelsbreed het onderscheid is tusschen onze aardeigen levenswereld en die van het Oude Testament, wie dan ontslagen raakt van den ban der joodsche, valschelijk „heilig" genoemde Schrift, die eerst staat op den drempel der innerlijke revolutie.

Ten slotte willen wij nog wijzen op het vrome bedrog, dat gepleegd werd bij de invoering van Deuteronomium; dit boek, het 5de van het O. Testament, dat aan Mozes wordt toegeschreven, is in werkelijkheid ondergeschoven, gelijk uit het volgende blijken zal, door joodsche priesters uit de 7de eeuw v. Chr. Het was in de dagen van Josia, onder wiens regeering over Juda, de hoogepriester Hilkia in den Jerusalemschen tempel quasi een wetboek vond, dat hij zich haastte aan den koning ter hand te laten stellen. Dit gebeurde in 621 v. Chr. Toen men Josia het wetboek voorlas, kwam hij diep onder den indruk en — typisch joodsch — verscheurde zijn kleeren (2 Kon. XXII:11). En geen wonder, want dit wetboek diende zich aan als een authentiek document uit Mozes' dagen, dat, vergeten en onbekend, gerust had in een offerkist. Terstond nam Josia zijn maatregelen om de onheilen te voorkomen, waarmee bij veronachtzaming der voorschriften, in het wetboek gedreigd werd. Het duurde niet lang, of ingrijpende hervormingen werden ingevoerd, geheel in overeenstemming met den inhoud der wonderbaarlijke vondst. Als men dan in 2 Kon. XXIII leest, wat er alzoo werd opgeruimd en veranderd, lijdt het geen twijfel, of dit z.g. uit een grijs en eerbiedwekkend verleden stammende wetboek was het boek Deuteronomium (=. **tweede(!)** wetgeving), dat met speciale bedoelingen, kort voor de opzienbarende ontdekking, door de Jeruzalemsche priesters vervaardigd was. Om hun koning er in te laten loopen, hadden zij een klein theaterstuk geënscèneerd en het met schaamtelooze brutaliteit doorgedreven. Thans hadden zij hun zin. Dank zij Josia's medewerking gelukte het hun — volgens bevel van het wetboek Deuteronomium — den geheelen Jahweh-dienst in hun tempel te centraliseeren en het land te zuiveren van gebruiken, welke met hun orthodoxie in strijd waren. Het doet tragi-comisch aan, dat de Jerusalemsche shamanen niet slechts hun koning bij den neus namen, doch langs den weg van het christendom evenzeer de germaansche volkeren bedotten konden. Deuteronomium verschilt ± 7 eeuwen in tijd met Mozes, is een uit joodsche priesterinzichten geboren aangelegenheid en heeft, gezien alleen al de wijze, waarop er mee gemazzelt werd, niets uitstaande met goddelijke bemoeienis. Over onderdeelen in deze quaestie mogen de toonaangevende geleerden het niet geheel eens zijn, aan het „vrome bedrog" wordt door de dogmatisch onbevangenen geen oogenblik getwijfeld. Ook meer behoudende geesten als de profs. Brouwer en Obbink zeggen voorzichtig in hun „Inleiding tot den Bijbel (blz. 84): „De vraag doet zich voor, of het wetboek dat Hilkia vond, niet inderdaad Deuteronomium is? In geen geval het geheele boek Deuteronomium, hoogstens het belangrijkste gedeelte van Deut XII—XXVI. Dit staat in elk geval vast, dat de geest van Deuter geheel dezelfde is als die uit Josia's reformatie spreekt." Laat desnoods Deuter. XII—XXVI het befaamde wetboek zijn, dan wordt het geknoei er wel saamgestelder, maar niet minder door!

Hiermee nemen wij afscheid van Mozes en zijn Pentateuch; wij hopen bij dezen of genen een paar belemmeringen te hebben verwijderd op de bronnen der bloedgebonden mythe!

Jodenvrienden aan de Leidsche Universiteit.

De allerhoogste heeren van de Rijksuniversiteit te Leiden blijken zich nog niet te kunnen wennen aan de nieuwe **vrijheid. Ze voelen zich er niet prettig** in. Te lang hebben zij in het joodsche gareel geloopen en de Jiddische dressuur werkt nog na.

Blijkens een pamflet, gedateerd 24 Februari 1941, dat werd gezonden aan alle Leidsche studenten, zijn de heeren zeer bedroefd over de maatregelen, die tegen Joodsche professoren en studenten werden genomen. Zij weenen om dit herstel van fouten die onze voorouders hebben gemaakt.

Wel raden zij den studenten „op geen enkele wijze in verzet te komen tegen de genomen maatregelen." En zij zeggen er zelfs bij dat de studenten zoodoende het belang van het Vaderland en Nederland's toekomst dienen. Maar zij zien toch het belang van ons Vaderland in een herstel der joodsche overheersching. Want zij zeggen ook:

„Gedurende de eerste maanden der Duitsche bezetting hebben wij in de hoop geleefd, dat bijzondere maatregelen ten opzichte van de joden, strijdig met de traditie van ons volk, hier te lande achterwege zouden blijven. Nu dit niet zoo heeft mogen zijn blijft ons, in de omstandigheden waarin wij verkeeren, slechts over ons hierbij neer te leggen."

De oude Leidsche Universiteit is die van de „upper ten" en van wat daar gaarne toe gerekend wil worden. Is het wonder dat in deze liberale omgeving van den geldzak de jodenliefde bloeit? **Overal waar de arbeider veracht wordt, wordt de Jood vereerd.**

De leidende Leidsche heeren, die aldus hun eigen belang voor dat van het Vaderland willen doen doorgaan, heeten:

In het College van Curatoren:

A. van de Sande Bakhuyzen *President-Curator*
Rh. Feith
P. E. Briët
U. C. U. A. van den Dries
P. J. Idenburg *Secretaris.*

Rector en Assessoren

A. W. Byvanck *Rector Magnificus*
W. van der Woude
J. van der Hoeve
J. de Zwaan
J. C. van Oven
B. G. Escher *Secretaris van den Senaat.*

Wanneer deze heeren er de voorkeur aan geven om in het komende Nederlandsche ghetto te wonen in plaats van temidden hunner volksgenooten, zal met een desbetreffend tijdig ingediend verzoek gaarne rekening worden gehouden.

De haat.

Een onzer vrienden had in Rotterdam aan verschillende adressen te doen en maakte daarbij gebruik van een taxi. De chauffeur bleek een prettige kerel te zijn met heldere inzichten.

Hij beklaagde zich erover dat hij, tijdens de dagen van de relletjes in Amsterdam, de vette rijke joden met gepelsjaste dames had moeten rijden en hij zag zeer wel in, dat de hitsers als steeds op de vlucht gingen toen er klappen vielen en dat de bedrogen Nederlandsche arbeiders voor het laffe parasietendom moesten opdraaien.

Hij was verder zeer verontwaardigd over de laatste Engelsche bombardementen van Rotterdam en zag deze misdaden tegen onze burgerbevolking als de laatste wanhopige stuiptrekkingen van een ondergaande corrupt-kapitalistische macht. Hij meende voorts dat de oorlog, tenminste hier in Europa wel niet lang meer zal duren, „en, zeide hij, **als wij dan maar de gelegenheid krijgen om met die N.S.B.-ers af te rekenen."**

Stomverbaasd over deze onverwachte wending van het gesprek vroeg onze **vriend hem: Waarom?**

„Omdat ze op onze soldaten geschoten hebben" was het antwoord. Op de vraag of hij dat zelf gezien had antwoordde hij ontkennend, maar voegde eraan toe dat het hem van betrouwbare zijde was meegedeeld.

Het is als een onuitroeibare kanker, dit haatgevoel tegen nationaal-socialisten en in het bijzonder tegen N.S.B.-ers, dat toch enkel en alleen berust op laster, die ontsproot aan het joodsche leugenbrein, dat het sprookje van landverraad en moord op eigen volksgenooten uitvond.

En de oud-ministerpresident, die door zijn schandelijke maatregelen bevorderde, dat deze vuile laster door ons volk als waarheid werd gezien, durft hier terugkeeren en wenscht als rustig en ambteloos burger te leven. Jawel!

Deze man behoort ter verantwoording te worden geroepen en dat zal ook te gelegener tijd geschieden.

Intusschen zal „De Misthoorn" een der verbreiders van den schieten-op-eigen volk-laster laten vervolgen. Een katholieke onderwijzer te Den Haag verklaarde het ons schriftelijk. Hij zal de gelegenheid krijgen het bewijs te leveren — en hij zal de verdiende straf moeten ondergaan, als hem dat bewijs niet gelukt.

De rasgemeenschap moet zijn als gezuiverd graan.

„De Misthoorn" wil zijn de wanmolen, die het kaf wegslingert.

Bernhard inspecteert het escadrille dat met Hollandsch goud aan Engeland is gegeven.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK XIV.

De Talmoed en de Schulchan aruch. **(Vervolg).**

In het vorige artikel hebben we de aandacht laten vallen op den hoogmoed der Joden, die in hun heilige boeken telkens tot uiting komt; in het volgende zullen we eenige andere minderwaardige eigenschappen onder de aandacht brengen. Tevoren geven we echter in het kort het ontstaan van den Schulchan aruch weer.

Tengevolge van de Babylonische ballingschap was er, zooals we in een vorig artikel zagen, een centrum van Joodschen godsdienst en Joodsche kultuur in Babylon ontstaan en gebleven. Ook daar werd de wet voortdurend bestudeerd en uitgelegd, waardoor later de Babylonische Talmoed ontstond.

Dergelijke Joodsche kolonies zijn ook in lateren tijd ontstaan en tot betrekkelijken, of zelfs hoogen bloei gekomen. De meest bekende daarvan zijn die te Alexandrië, in het jaar 310 v. Chr. gesticht, en veel later die in Spanje, waarheen de uit Jeruzalem verdreven Joden ten deele gevlucht of gedeporteerd waren. Alexandrië werd zelfs, dank zij de sympathieën van het Ptolemarisch vorstenhuis voor het Hellenisme de zetel der Joodsch-Helleensche kultuur, waarvan Philo de meest bekende vertegenwoordiger was, wiens werk geheel op de wijsbegeerte van Plato en van de „stoici" was gebaseerd, natuurlijk echter met Joodsche gedachten doordrenkt; het geheel om het judaïsme meer voor den tijdgeest (omstreeks Christus' geboorte) aannemelijk te maken.

Wat de Spaansche kolonie betreft, deze had, toen de inval der Mooren in Spanje kwam (711 n. Chr.), als het ware de brug gevormd voor de verovering van het land, daar de Joden in Spanje met hun rasgenooten in Noord-Afrika, die onder een moorsche bevolking leefden, een levendigen handel dreven. Trouwens het voorheen heerschende denkbeeld, dat de invallende stammen, die tot de oude Berbers behoorden, semieten waren en dus tot het Voor-Aziatische ras behoorden, wordt zoowel door Günther („Rassenkunde Europas", blz. 141) als door Otto Hauser („Geschichte des Judentums", blz. 257 en vlg.) verworpen. Men neemt integendeel aan dat de zeden en de kultuur der invallende Mooren in hun wezen weinig van die der Westgoten in Spanje verschilden.

Voor de Joden, die noch van de West-Goten, noch van de Mooren veel te lijden hadden, al waren er oorspronkelijk eenige uitzonderingswetten geweest — Koning Witiza der West-Goten had zelfs in 701 de door zijn voorganger dienaangaande uitgevaardigde wetten geheel opgeheven en den Joden volledige vrijheid en burgerrechten ver leend, wat hun niet belette in 711 ver schillende steden door verraad der Mooren in handen te spelen — voor die Joodsche kolonie dan brak weldra een periode van hoogen bloei aan, zoowel materieel als kultureel. Onnoodig te zeggen, dat velen onder hen grooten rijkdom ophoopten en aanzienlijke posten bekleedden; zelfs brachten gedoopte Joden het tot den bisschopsrang en tot aartsbisschop. Abravanel, we vermeldden het reeds in een vorig artikel, werd minister van financiën bij Koning Ferdinand van Castilië, anderen werden vizier aan het hof van een of anderen Spaanschen vorst of diens lijfarts.

Maar ook geestelijk traden Joden op den voorgrond: Otto Hauser kent aan drie dichters onder hen den eerepalm toe, die resp, in het Arabisch en in het Hebreeuwsch dichtten; de meeste beroemdheid naar Joodsche opvatting verdienen echter de Spaansch-Joodsche wetsgeleerden, waarvan we hier alleen Maimonides eigl. Moses ben Maimon en Joseph Karo noemen.

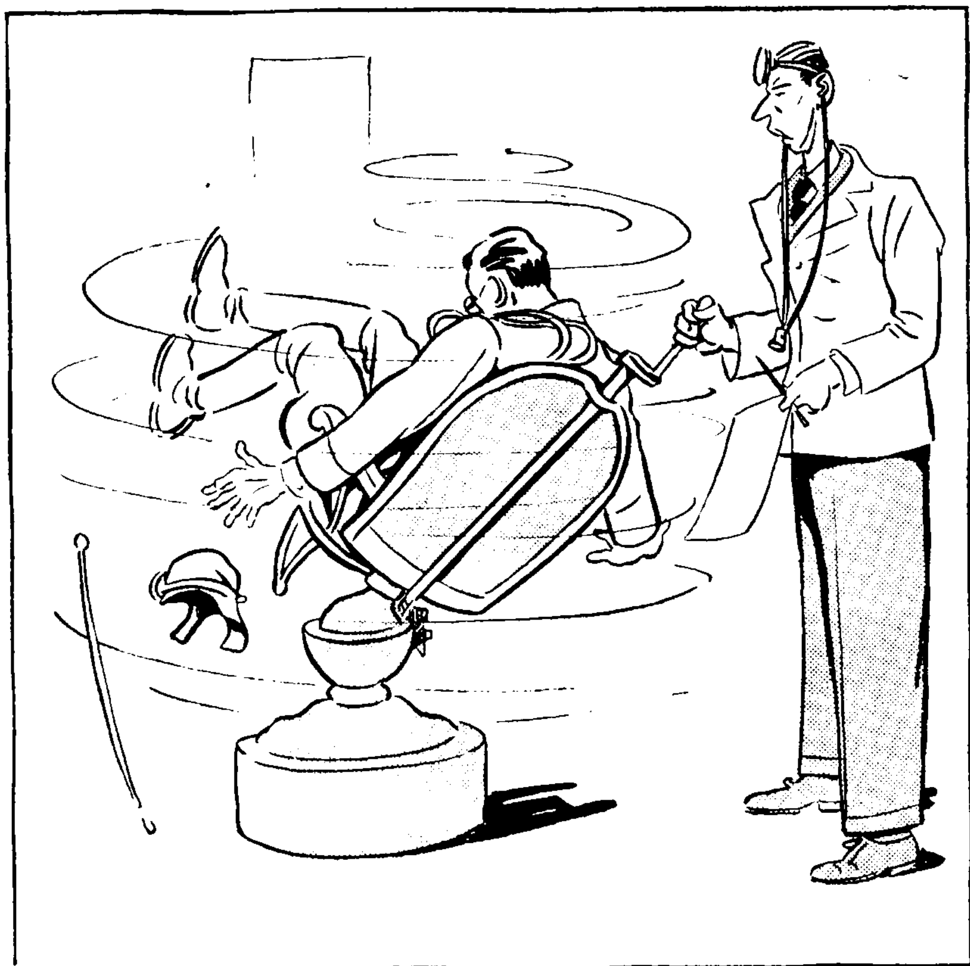
Hiermede zijn we dan tot ons eigenlijke onderwerp: Talmoed en Schulchan aruch teruggekeerd. Want in de geschriften der wetsgeleerden, die na de afsluiting van den Talmoed-tekst (± 500 na Chr.) te Babylon geschreven waren, was in de oogen van den rabbijn Joseph Karo (1488—1575) een zoo waardevol nieuw Joodsch moraal-materiaal ontstaan, dat het zonde zou geweest zijn het niet in den Talmoed op te nemen. Anderzijds was de omvang van dit „pronkjuweel" al een zoodanige, dat het werk voor het praktisch gebruik totaal ongeschikt was. Dies besloot Karo een bloemlezing er uit voor het godsdienstonderwijs en gebruik bij het leven bijeen te brengen, die later — na Karos' dood — door den Krakauer rabbijn Mozes Isserles, opnieuw besnoeid en gezuiverd, als Schulchan aruch („gedekte tafel") werd uitgegeven (1578).

Dit werk genoot als verkorte uitgave van den heiligen Talmoed bij het orthodoxe Jodendom natuurlijk groot aanzien. Het werd herhaaldelijk tot in den modernen tijd herdrukt. De Joodsche geschiedschrijver Hirsch Graetz, die groote autoriteit bezit, schreef daarvan (1889):

„De Schulchan aruch vormt tot op den huidigen dag voor de Poolsche en Duitsche Joden en alles, wat daarbij behoort, de godsdienstige norm, het officieele Jodendom."

De „Jüdische Presse" evenzoo in 1913: „Talmoed en Schulchan aruch zijn ook heden nog de banier, de levenszenuw van het Jodendom."

Het werk is verdeeld in 4 deelen: Orach-Chajim (levenspad), Joreh deah (leer der wijsheid, Choschen ha Mischpat (Schild des Rechts) en Eben Haëzer (Steen der hulpe). Het eerste bevat het godsdienstig rituaal, het tweede en derde deel geven voorschriften voor de houding der Joden tegenover de niet-Joden, het laatste deel behandelt het huwelijksrecht. We laten nog eenige aanhalingen uit Talmoed en Sj. aruch volgen aan de hand van Dr. E. Bischoff's werk: Das Buch vom Schulchan aruch". Kiezen we b.v. het gebod: „Gij zult niet

Hij neemt vlieglessen.

dooden!" Hieromtrent vermelden de rabbijnen nader: **„Het is ook heden ten dage geoorloofd den verklikker te dooden,** maar alleen, voordat hij zijn plan heeft uitgevoerd. De rabbijn Isserles voegt erbij, dat het niet geoorloofd is den verklikker te dooden, als men zich tegen hem kan vrijwaren door zijn tong tijdig uit te snijden, of zijn oogen uit te steken. De groote Maimonides leert nog bovendien, dat de Jood, die een niet-Jood heeft gedood, door het Joodsch gerecht niet met den dood mag gestraft worden."

Op ander gebied vinden we:

„Mozes verbiedt den Jood alleen echtbreuk met de vrouw zijns naasten (d.i. van een rasgenoot), maar niet met een niet-Jodin. Maimonides drukt dit aldus uit: **„Iemand mag een vrouw in haar stand van ongeloof, misbruiken; zelfs als de echtbreuk onder het eigen dak wordt gepleegd, heeft de Joodsche echtgenoote van den schuldige geen recht van beklag."**

Weer een ander gebied: **Volgens Maimonides beteekent het gebod: „Gij zult niet stelen", dat men geen mensch, d.w.z. geen Jood, bestelen mag".** Volgens den Talmoed toch staan de Joden boven de niet-Joden, als deze boven het vee.

Immers rabbi Menachem zegt: „Gij Israëlieten zijt menschen, de andere volken echter zijn geen menschen, daar hun zielen uit den onreinen geest stammen, Israël's zielen daarentegen uit Gods geest."

Later voegt Maimonides er nog uitdrukkelijk bij, dat men een niet-Jood wel bestelen mag. Immers de geheele wereld behoort aan het Jodendom; een Jood, die een niet-Jood besteelt, neemt eenvoudig wat het zijne is.

Verder schrijft ook nog de beroemde „Adelaar der synagoge":

„Wanneer een rabbijn zegt „stelen is zonde", dan moet hij toch steeds erbij denken: een Jood kan niet stelen; hij neemt alleen, wat hem toebehoort."

Omtrent den eed wordt in den Schulchan aruch — Joreh deah 232,12 — gevonden:

„De eed van ieder, wien een eed is opgelegd, is nietig."

In de Halachah (het bindende recht) vindt men omtrent de plaats van de vrouw in het Joodsche huwelijk — Nedarim — 20 a en b—

„Alles, wat een man met zijn vrouw wil doen, is geoorloofd, evenals met het vleesch, dat uit het slachthuis komt"....

Hoe sterk en pervers bij den Jood de begeerten op sexueel gebied zijn, bewijst de Talmoed in Niddah V, 4, **waar den Jood veroorloofd wordt zijn lusten op een meisje van 3 jaar en 1 dag, en zelfs nog jonger te koelen.** Voor den woordelijken tekst verwijzen we naar Dr. Bischoff's werk.

Het aantal ontuchtige teksten in den Talmoed is legio, en wanneer verdedigers van het Jodendom deze abnormaliteiten trachten te verontschuldigen met verwijzing naar den ouderdom van den Talmoed, dan pleit dit argument niet voor het zedelijk besef van dien verdediger. Maar bovendien zijn dergelijke schandelijke denkbeelden evenzeer in Joodsche geschriften van dezen tijd te vinden. Heeft de gewezen Fransche Minister-President Léon Blum in zijn boek „Du Mariage" niet durven schrijven: **„Ik heb nooit begrepen, wat er terugstootends is in de bloedschande;** en zonder te onderzoeken, om welke redenen de bloedschande.... in onze maatschappij als een misdaad beschouwd wordt, teeken ik hier alleen aan, dat het sexueele begeeren tusschen broeder en zuster natuurlijk is, en veelvuldig voorkomt."

En zoo'n perverse Jood bracht het in de democratie tot Minister-President!!!

Tenslotte nog enkele Talmoed-teksten om wat te kalmeeren:

Tr. Bezachoth, Fol. 60 b, „Alle leugens zijn goed, daarentegen zijn de leugens betreffende de Wet slecht." (Jeruz. Talmoed).

Tr. Kidduschin, Fol. 40 b. „Simeon ben Jochai leerde: **„Den eerlijksten onder de afgodendienaars zult ge ombrengen."** (Jeruz. Talm.). Tot de afgodendienaars behooren ook de Christenen). **Choschen ha Mischpat 266,1:** „Een ding, dat een niet-Jood verloren heeft, mag de Joodsche vinder niet alleen behouden, **maar het is zelfs verboden het terug te geven."** Immers de Joodsche moraal leert, dat de Jood den niet-Jood zooveel mogelijk moet schaden. **Choschen ha Mischpat, 386:** „Wanneer iemand (een Jood) iets aan een niet-Jood verkoopt, en een andere Jood zegt den niet-Jood, dat hij te veel heeft betaald, dan is die andere Jood een verrader, en deze heeft de schade te dragen."

Choschen ha Mischpat, 227,26: „Een niet-Jood mag men overvragen, want in de Schrift staat: „Niemand mag **zijn broeder overvragen."**

(Wordt vervolgd).

Van het Zwarte Front.

Diaken Arnold Meijer is anti-semiet. Hij is trotsch op dit „principieele" standpunt. Hij wil niets van de Joden weten omdat zij.... niet assimileeren! Zouden zij dat wel doen, zouden ze bv. allemaal katholiek worden en met ariërs trouwen — ja dan zou Meijer niets tegen hen mogen hebben, omdat ze dan zouden behooren tot het katholieke **ras.** Want volgens de Jezuïeten is er maar één ras, het katholieke!

Diaken Meijer is dus om dezelfde reden anti-semiet waarom hij ook antinationaal-socialist is — n.l. omdat ook de joden aan rassenhygiëne doen. Sinds eeuwen reeds houden ze het joodsche bloed zoo veel mogelijk vrij van vermenging.

In de school die Meijer doorliep wordt geleerd dat het doel de middelen heiligt. Het verwonderde ons daarom niet, dat Meijer de recente gebeurtenissen in Amsterdam trachtte uit te buiten om weer enkele zieltjes te winnen voor zijn Zwarte-reactie-front. Hij prees de Amsterdamsche arbeiders die optraden voor „de verdrukten", zeggende dat ze bij hem thuis hoorden omdat hij ook zooveel voelt voor „de verdrukten". Alzoo sprak de „principieele antisemietische" diaken Meijer.

Wij vragen ons af waartoe deze man niet in staat mag zijn, als het gaat om te voldoen aan zijn matelooze ijdelheid. Het is **walgelijk.**

DE GEORGANISEERDE LEUGEN.

V.

Desniettemin bestaat er een soort van politieke kwestie, die men als een toelaatbaar onderwerp van bespreking in de Loge mag beschouwen; en **de bezwaren tegen het politiseeren in de Loge dienen meer om partijpolitiek te remmen, dan te worden verstaan als een ontheffing van den plicht voor Vrijmetselaren om het maatschappelijk welzijn hunner medemenschen in acht te nemen.** De groote moeilijkheid is natuurlijke deze, dat wanneer men het allen over een beginsel eens is, de partijpolitiek vaak ingaat op de manieren van toepassing, die er moeten worden aangewend. **Reden waarom politiek alleen dan als gerechtvaardigd maçonniek ideaal kan worden aangezien, wanneer zij van het meest verheven en breede gezichtspunt in 't oog wordt gevat."**

Dat de broeders in ons land deze kunst goed verstonden, blijkt uit den lof, welke hun door broeder Ward wordt toegezwaaid (blz. 17):

„In Nederland blijkt men de mogelijkheid te verstaan om belangrijke maatschappelijke vraagstukken in de Loge te bespreken en **er toch de voetangels en klemmen te vermijden van de gewone politiek."**

Op dit punt zou broeder Faubel verder **als afgedaan beschouwd kunnen** worden, ware het niet, dat een vrijmetselaar zich over de loge-doeleinden in 't openbaar anders uitdrukt dan in de loge zelve en Broeder Faubel is een te goed maçon, in eigen oogen, om dit na te laten. **Zijn hiervoor reeds genoemd artikel in het Correspondentieblad** heeft in de logewereld heel wat beroering verwekt, met het gevolg dat er op de vergadering van Voorzittend Meesters van 26 November 1933 uit naam van de Loge „Hiram Abiff" door broeder Merens een heftige aanval op is gepleegd, waarbij men uitging van de vermeende verplichtingen, zooals zij in de „Oude Plichten" zijn vastgelegd.

Tot goed begrip van het volgende wordt hier het gedeelte, dat den grondslag vormde van het debat, weergegeven:

„Men mogt geen ouden wrok of vijandschap met zich in de Loge brengen, **veel min twisten over godsdienst, volkeren of staatkunde,** want wij zijn alleen Vrije Metselaars, en van de Algemeene Religie hierboven genoemd, bestaande uit alle natiën, talen, verwantschappen en spraken, **hebbende een besluit genomen, tegen alle Staatkundige Verhandelingen,** als zijnde eene zaak, welke nooit iets tot het welwezen eener Loge bijbracht, of nimmer bijbrengen zal."

Aan de hand dezer bepaling vermeende Broeder Merens, dat het bedoelde artikel, getiteld: „Vrijmetselarij en Staatsleer", een grove overtreding was; het artikel riekte te veel naar politiek en deze is volgens dit oude voorschrift verboden.

Het was begrijpelijk, dat broeder Faubel, de schrijver van dit artikel, tevens als secretaris deel uitmakende van het hoofdbestuur, hiertegen stelling nam. Volgens het verslag dezer bijeenkomst zooals dit door het „Correspondentieblad", 15e Jaargang, No. 5, d.d. 1 Januari 1934, wordt gebracht, zeide hij o.m. (blz. 76):

„Broeder Merens citeert „de Oude Plichten" en hij zegt, dat „de Oude Plichten" verbieden politiek in de loge te brengen. **In „de Oude Plichten" staat dat niet.** Er staat, **„dat kibbelarij over politiek"** buiten de loge moet blijven. Het mag dus niet voorkomen dat broeders S.D.A.P.-ers en Vrijheidsbonders elkaar in de haren vliegen, in kibbelarijen pro en contra hun partij, maar **het is een ongerijmdheid, dat Vrijmetselaren, mannen van innerlijke beschaving en zelfbeheersching, geen onderwerpen van algemeen staatkundigen aard zouden kunnen en mogen bespreken.**

Broeder Lieftinck heeft op de Maçonnieke Bijeenkomst van 1904 deze zaak uitvoerig besproken **in mijn geest.**

Broeder Lieftinck, de man van gezag en beteekenis, niet alleen in de Orde, maar ook van gezag en beteekenis als kamerlid en als predikant zeide o.a: **„Als ik in de loge geen staatkunde mag behandelen.. wat moet ik daar dan doen? Waartoe ben ik dan Vrijmetselaar."**

De Grootmeester heeft daarop geantwoord: „Ik deel geheel de meening van den broeder Grootredenaar, dat politiek en godsdienst, zooals hij die begrippen opvat, in de loges mogen worden besproken, dat het zelfs opbouwend is die te bespreken, maar dat het daarbij zeer noodig is, dat men den goeden toon niet uit het oog verlieze."

Wanneer in de loge niet meer kan worden gesproken over een onderwerp van Staatkunde, zeg van politiek, een materie waarvan de normen van beslissenden invloed zijn op het wel en wee der gemeenschap, als wij ons geen rekenschap geven van de beschouwing op dat terrein van andersdenkenden (dus van de partijpolitiek! v. B.), dan valt zoo'n loge beneden het niveau van de eerste de beste profane vereeniging (!). Wij moeten dat wel kunnen doen."

En geheel in den geest van de verklaring van het hoofdbestuur op de algemeene vergadering der broeders in 1933 (Zie „De Misthoorn" van 1 Februari jl.) vervolgt hij later:

„Het gaat niet om staatspolitiek, het gaat om staatsleer, de leer van den Staat; de leerstellingen, die de Staat zal huldigen. Het artikel heeft betrekking op den strijd, **die gevoerd wordt tegen het gevaar voor de geestelijke vrijheid en voor de democratische opvattingen van de menschen in de samenleving. Als de Vrijmetselarij niet openlijk daarvoor durft uit te komen, indien zij niet durft te zeggen waar zij vóór of tegen is, dan moet ik U zeggen, dat ik die Vrijmetselarij als organisatie heel weinig karakter toeschrijf.** Wanneer wij te kennen geven, dat wij voorstanders zijn van geestelijke vrijheid en persoonlijkheid, dan doen wij niet anders dan stelling nemen.

Wij Vrijmetselaren bij elkaar, dat is de Orde, wij hebben een bepaald standpunt ten opzichte van die zaak en dat is de geestelijke vrijheid en de waarde van de persoonlijkheid."

Broeder Faubel heeft gelijk! **Als promotor van de democratie is de vrijmetselarij partij in de revolutie van de 20e eeuw. Zij is de democratische partij bij uitnemendheid;** in de loge moeten de broeders in haar geest worden opgevoed en politiek in democratischen zin worden afgericht, waarvoor het noodig is onderling getwist te vermijden om te allen tijde bij gescheiden opmarcheeren — in de verschillende politieke partijen — op het gewenschte oogenblik gezamenlijk slag te kunnen leveren; het één lijn trekken van de democratische machthebbers tegen de volksche, antidemocratische staten, hetwelk tot den huidigen Engelschen oorlog voerde, is één voorbeeld; het schenden van het neutraliteitsrecht door den hooggradigen President der Vereenigde Staten ten voordeele van datzelfde Engeland een tweede.

Dat broeder Faubel door deze verklaring in de loge zich zelf op den staart heeft getrapt door het tegenovergestelde te beweren dan in zijn propagandaschrift, waarin hij — zooals hiervoor **reeds werd meegedeeld — zeide, dat de vrijmetselarij ook niet in het verbor**gene geen politieke doeleinden nastreeft, is het gevolg ervan, dat hij tegenover de domme massa moet loochenen, wat in de loge de hoogste waarheid is!

Uit de streek der onbeperkte Bisschoppelijke heerschappij.

Bossche Moppen.

Zal de inhoud van dit stukje even smakelijk worden gevonden als de Bossche mop, het befaamde koekje uit Brabants hoofdstad? Wij vreezen dat het velen wat zwaar op de maag zal liggen. Maar het wordt gratis en zonder bon aangeboden en men bedenke, dat goede medicijn vaak bitter is.

Het is nog maar enkele dagen geleden, dat, tegen de verwachting van velen in, het Nederlandsche Episcopaat zijn afwijzende houding tegen het Nationaal-Socialisme niet alleen heeft gehandhaafd, maar zelfs verscherpt. De gemijterde heeren zien in het Nationaal-Socialisme een gevaar voor godsdienst en zeden. Daar komt het op neer.

Laat mij U dan nu eens iets vertellen over „de zeden" zooals die zoo nu en dan tot uitbarsting komen in de Bisschopstad 's Hertogenbosch, de hoofdstad van het bisschoppelijke BRABANTIA NOSTRA.

Brabant viert geen Carnaval, lazen wij in „De Telegraaf". Prins Carnaval zal dus dit jaar zijn scepter niet zwaaien — geen daanszulder — geen herremenie — geen lol — geen drie dagen zotheid — geen jeneverkolder — geen orgiën, maar ook geen bittere ontgoochelingen.

Kent gij het Bossche Oeteldonk, lezer? Ik wil er U iets van laten zien, zooals het was. Ga mee naar het Casino, het middelpunt van de feestvreugde, waar Oome Simon zijn trombone laat schetteren en de jeugd opzwiept, steeds maar opzwiept.

Oome Simon, de Jood, kent het klappen van de zweep. Hij is erom beroemd. Duur is hij ook. Maar wat doet dat ertoe, als hij de kerels en de meskes trekt, die het geld inbrengen, waar het tenslotte om begonnen is? Daarbij is het verpesten van kinderzielen immers bijzaak!

Het is een zeer onfrissche geschiedenis, die zich daar afspeelt in het oude casino op de Papenhulst, lezer. Geloof mij, geen haar minder onfrisch dan vroeger, ook al smoest men, dat het nu zoo erg niet meer is. En het deftige Lohengrin, waar de voornamen komen, is tijdens de carnaval nog erger. Daar komt, als hoogste vreugde, soms tijdelijke vrouwenruil voor.

Maar laat ons nu het Casino binnengaan. Het is elf uur elf. Prins Carnaval heeft juist zijn intrede gedaan, ondersteund door zijn raad van elf. Smoordronken kruipt hij het trapje op, houdt een onzinnige rede en verdwijnt daarna wankelend in de champagne-bar.

Wij gaan naar boven en over de balustrade kijkend zien wij een op elkaar gepakte menigte door de zaal schuiven. Schokkende en trillende lichamen van gecostumeerde mannen en vrouwen. Een paar schelle, schetterende tonen van de trompet, een kreet uit de saxofoon en wild, steeds wilder, razend steeds razender, gaat het bloed in die lichamen vloeien. De gedachten van die menschen staan stil, de stemmen verstommen en maar één wensch, één gedachte overheerscht hen: DE PARINGSDOLHEID.

Kom, laat ons enkelen gaan vragen wat hen hier heeft gebracht. Het valt niet mee zich een weg te banen door die losgelaten bende, maar het lukt. In een hoek zit een boer. Met zijn blauwen kiel, de boerenpet en een paar witte wanten over de schouders maakt hij een prettigen indruk.

„Och mijnheer," zegt hij, „ik zoek hier vermaak en afleiding. Ik heb mij erin geworpen en de jenever doet zijn plicht. Maar vergeten doe ik niet. Jarenlang reeds heb ik de hoofdacte, maar ik kom niet aan een baan. Alles in handen van de kloosters, dat is de pest! Kom laten wij er een gaan nemen!"

Wij verlaten hem. Nu schuift zich plotseling een arm onder de mijne en verbaasd kijk ik in de oogen van een lief meisje, jong en vol levensvreugde. Zij is vroolijk-onderhoudend en praat maar, honderd-uit. Dan, opeens, blijft zij staan en vlucht weg.

Een kwartier later zien wij haar terug, op het punt weg te gaan, huilend en als gebroken. Zij had haar vader gezien, haar Vader, leeraar, bestuurslid van vele R.K.-Vereenigingen — in gezelschap van een publieke vrouw. En Moeder lag thuis ziek te bed.

Deze man, deze smeerpijp-volksbedrieger loopt anders mee in processies, voorop, voorop!!!

Hij had zich verkleed als Turk, maar ik herkende hem dadelijk. Hij ging door voor een braven kerel, maar voelde zich sterk aangetrokken tot een Jodenvrouwtje. Hij was ook lid van de „Derde Orde". Hij was al niet meer zoo jong en viel puffend neer op een stoel. Hij had een drukke practijk. „Geloof jij die praatjes over mij," vroeg hij, „over dat zedenschandaal in Deuteren?" Nu, daar wist ik alles van. „Barst," zei hij, toen ik hem sprak over de koe en het vlekje.

Het ging mij duizelen in die atmosfeer. Om iets hartigs te eten ging ik naar het snelbuffet. En wien trof ik daar aan? Mijn besten vriend en strijdmakker, den „ambtenaar". Het verbaasde mij zeer hem te zien op het Bossche carnaval.

Hij gaf mij een knipoog, trok mij aan mijn mouw terzijde, zoover dat niemand ons kon hooren en toen kwam hij los: „Je weet dat ik hier in Brabant al jaren lang gewerkt heb. Nu, morgen ga ik weg! Hier haal ik mijn afscheids-indruk. Kijk nou eens naar dat gedoe daarbinnen. Is deze carnaval niet een zedeloos spel? Zag je ooit dierlijke driften zoo schaamteloos toonen? Het is een comedie voor hen, maar een tragedie in werkelijkheid. Maar buiten het casino wordt het spel op nog ergerlijker wijze gespeeld. En daar speelt men ook met het recht! Ik heb vele bekeuringen gemaakt. Als het arme drommels waren, was het steeds raak! Maar wanneer ik een dokter of de hoogste autoriteit van de provincie bekeurde, ging mijn proces-verbaal in den prullemand! Zal hier ooit het recht kunnen zegevieren? Als ik hier ooit terugkom zal er puin geruimd worden!"

Ook dezen teleurgestelden en verbitterden man verliet ik. Ik kreeg er genoeg van en wilde het „feest" verlaten. Maar toen zag ik nog iemand zitten, dien ik van vroeger kende. Ik herinnerde mij hem als frisschen jongen man — en nu zat hij daar, bleek en ellendig en keek mij aan met een paar holle oogen.

„Maar jongen, hoe kom jij hier en wat is er met je?" vroeg ik. En hij vertelde: „Ik woon hier pas 1½ jaar. Het vorige jaar vierde ik hier voor de eerste maal carnaval. Ik was van het platteland en ik was jong. Veel had ik reeds over de carnavals-pret gelezen. Ik had ook wel eens gehoord, dat er onzedelijke dingen zouden gebeuren. Maar dat werd dan steeds dadelijk tegengesproken in onze Katholieke bladen en die staan toch onder contrôle van de Heeren Geestelijken. En trouwens, mijnheer, de menschen die over dit casino te zeggen hebben zijn toch ook goede geloovigen! En als er in deze BISSCHOP-stad iets zou gebeuren in strijd met onze heiligste voorschriften, dan zou de BISSCHOP toch allang hebben ingegrepen! Zoo dacht ik. Och, ik had nooit iets dergelijks meegemaakt en kon zelfs niet dansen. Aan mijn tafel kwam een dame zitten, sterk geparfumeerd en fijn gekleed. Ik zei haar, dat ik maar een boerenjongen was, maar ze liet mij niet los en wij dronken samen. Veel. En nu ziet U aan mij het resultaat. Al mijn geld was ik dien avond kwijt, maar ook mijn gezondheid. Later heeft men mij verteld dat deze dames, die er ook vanavond weer zijn, opzettelijk worden gehuurd? Is dat waar mijnheer?"

Het werd mij te machtig en ik ging. Lezer, dit alles herinner ik me uit mijn Bosschen tijd en het kwam mij weer in de gedachten, toen ik vernam, dat het den Heeren Bisschoppen had behaagd een oordeel over het nationaal-socialisme uit te spreken. Zij arbiters om uit te maken of het een gevaar kan zijn voor kerk en zeden? Terwijl zij, wetend, de ergerlijkste dingen toelaten zonder in te grijpen? Och, ook zij willen slechts het eigen standje dienen en daarbij komt het VOLKSBELANG er minder op aan! Dat doorzien wij. En daarom zal ik eenmaal mee gaan puinruimen met mijn vriend den ambtenaar, daar in Brabant, daar bij de Bisschoppen thuis!

Of willen de heeren zelf beginnen, bv. met het stinkende vuil in de krankzinnigengestichten?

Gij zult niet lang meer kunnen spreken van BRABANTIA NOSTRA, mijne heeren. Want het prachtige, vroolijkluchthartige Brabantsche volk zal worden bevrijd, door ons, van den politieken dwang waaronder gij het houdt door misbruik van geestelijke middelen. Uw zucht naar politieke macht deed U als geestelijke leiders falen. Dat bewijst o.a. het Bossche carnaval, waarvan wij meer weten dan wij vertelden. Het verhaalde echter is genoeg om U onbevoegd te verklaren, wanneer gij aanmatigend genoeg zijt om het zuiver-reine en hooge ideaal van het nationaal-socialisme met uw banvloek te achtervolgen.

2

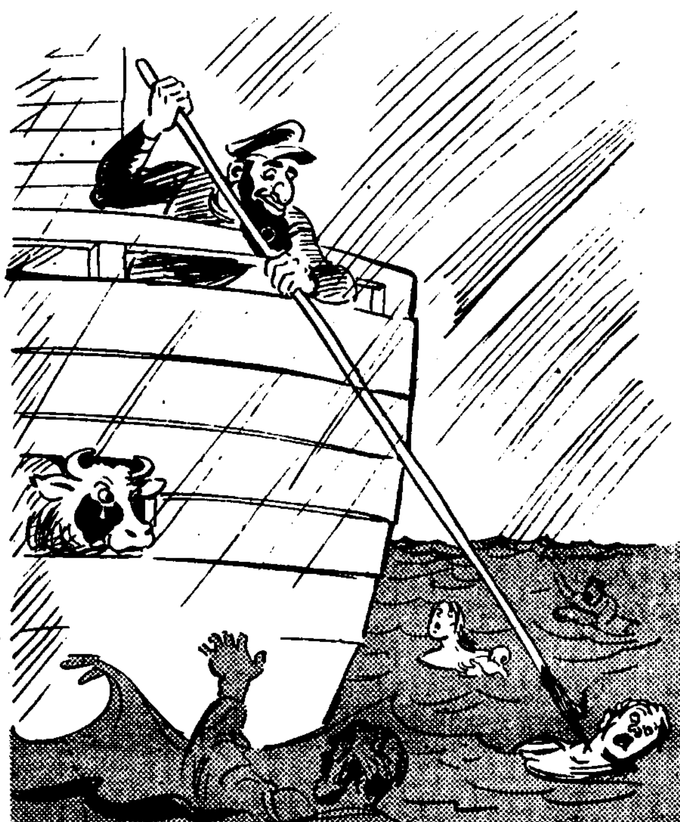
De Noach-zonen en hun vrouwen
waren intusschen druk aan 't sjouwen,
omdat zij goud in wilden laden.
Zij adverteerden in de bladen:
„De hoogste prijzen in contanten
„voor uw oud goud en uw brillanten
„geeft Maison Noach, Arkstraat 6.
„Van ouds bekend solied adres."

Saar zei: „We kunnen er niet buiten
„om een verzeekring af te sluiten."
Maar Noach sprak: „As je me nou!
„Dat is weer net iets voor een vrouw,
„om over polissen te zeuren.
„Ik vraag jou, wat kan ons gebeuren
„als Jahwe me toch zelf gezeid heeft
„dat hij van al zijn scheppen spijt heeft,
„maar dat hij óns beslist wil sparen?
„Dan kunnen wij toch veilig varen!"

Maar Saar zei: „Maak geen kouwe drukte!
„Jij bent, als koopman in producten,
„misschien een sieraad van de natie,
„maar weet jij iets van navigatie?
„Weet jij veel van verborgen rotsen?
„Wat dan, als wij daartegen botsen?
„Ga jij naar Tokkie. Maak conditie,
„dat hij betaalt van de provisie
„de premie. Zou ons niks passeeren,
„dan kun je later annuleeren!
„Zoo kost het immers niks, dus loop nou!"

.... Ochotochot, we drijven....

„Memme," zei Noach, „jij bent koopvrouw."
Intusschen is de vloed gekomen
en 't hemelwater viel bij stroomen.
Noach besloot niet meer te wachten,
maar reeds aan boord te overnachten.
Daar lag hij, droog en zonder zorgen.
En toen — reeds in den vroegen morgen,
zat Saar zich de oogen uit te wrijven
en kreet: „Ochotochot, we drijven!
„O jeminee, het gaat me draaien
„of ik mijn maag heb overlaaien!"

„Zoo," riep hij, „moeten jullie leeren"....

Maar Noach is aan dek geklommen
en zag daar hoe de buren zwommen
en poogden om aan boord te komen.
Doch Noach heeft een haak genomen
om die vertwijfelden te keeren.
„Zoo," riep hij, „moeten jelui leeren,
„dat wij alleen zijn uitverkoren.
„Ons zal het aardrijk straks behooren!"

En toen dan alles was verdronken,
de laatste doodskreet was verklonken,
ging Noach, lachend en tevreden,
tot de mischpoke naar beneden
en sprak: „Zie zoo, dat 's afgeloopen;
„de concurrentie is verzopen.
„Verheft u allen van de banken,
„want we gaan even Jahwe danken,
„een plicht waarvan w'ons moeten kwijten
„en dan wil ik eens flink ontbijten."

En veertig dagen, veertig nachten
regende het met volle krachten.
De hoogste bergen kwamen onder,
een wel verbazingwekkend wonder,
want wie berekent in getallen,
wat er zoo daaglijks is gevallen,
komt op twee honderd vijftig meter.
(Omstreeks driehonderd is nog beter!)

Een bof, dat Jahwe wou bepalen,
dat dit zich niet meer zal herhalen,
want anders kon De Bilt wel staken.
Daarvoor de regenmeters maken,
zou, naar wij ernstig moeten vreezen,
een Churchill zelfs onmooglijk wezen.

....want we gaan even Jahwe danken....

Toen in dien grooten waterplas
dan alles omgekomen was;
toen ook de laatste top verdween,
het droog werd en de zon weer scheen,
sprak Noach tot de Memme: „Vrouw,
„draai jij nou even 't ankertouw
„en laat Cham helpen, dat is beter,
„want het zijn vijftienduizend meter.

....draai jij nou even 't ankertouw....

„Japhet en Sem hijschen de zeilen,
„en ik ga met de vrouwen peilen.
„We willen hier 't verblijf niet rekken,
„het weer is goed, we gaan vertrekken.
„Het laatste weerbericht is best:
„De wind is Noord-Oost tot Zuid-West,
„en, hoewel 't soms wat koud zal zijn,
„houden we warmen zonneschijn
„en verder droogte allerwegen,
„met hier en daar een beetje regen.
„En ook het slot bevalt mij zeer:
Weest op uw hoede — stormsein neer!"

(Wordt vervolgd).

De rol van de Joden in Griekenland.

De opvallende volharding, waarmede Griekenland vermeend heeft zijne belangen aan die van het zinkende Engelsch-joodsche verbond te moeten verbinden, geeft ons aanleiding om de positie van 't jodendom in dit land eens nader te beschouwen.

Om op onze bevindingen vooruit te loopen, kan men in 't algemeen zeggen, dat de openlijke onderdanigheid van het Atheensche regime aan Engeland veroorzaakt wordt doordat het aan handen en voeten aan 't internationale jodendom gebonden is, een situatie, waarvan de joden in alle opzichten, ook in 't binnenland, profiteeren.

De houding van 't volk verschilt echter zeer van die der Regeering. Wel bestaat er in dit land geen rassen-ideologie met antisemietischen inslag, doch de instinctieve afkeer van de massa ten opzichte van de in wezen en geloof vreemde joden komt zeer sterk tot uitdrukking. Daardoor komen b.v. tusschen Grieken en Joden slechts sporadisch huwelijken tot stand.

De Balkanoorlogen brachten Saloniki in Grieksch bezit en het is daaraan te danken, dat het joodsche percentage der bevolking tot 1,5% kon stijgen. Saloniki telt onder hare bevolking ruim dertig procent Joden, die er allerlei beroepen uitoefenen, doch die te midden der arische, meest Grieksch-orthodoxe bevolking eene in cultureel, godsdienstig en nationaal opzicht op zichzelfstaande, zelfbewuste eenheid vormen; deze stad is de oudste joodsche nederzetting in Europa. Ook in andere steden zooals Athene, Janina, Larissa, Cavalla en Seres zijn grootere groepen Joden woonachtig en varieert hun aantal tusschen duizend en drie duizend. In Griekenland wonen in totaal 100.000 joden.

Naast de algemeene burgerrechten genieten de zonen Israëls talrijke privileges, waaronder b.v. eene gedeeltelijke eigen rechtspraak, een wet tot bescherming van den Sabbath; de handelsboekhouding behoeft niet in de Grieksche taal gehouden te worden, terwijl in de meeste scholen de gelegenheid tot onderwijs in de Hebreeuwsche taal openstaat. Het is natuurlijk toe te juichen indien joden gesepareerd van de overige deelen des volks staan en door bijzondere bepalingen in eene minderheidspositie verkeeren, doch in Griekenland nemen zij een meerderheidspositie in, waardoor zij groote voordeelen genieten, doch waardoor de arische bevolking niet beschermd wordt tegen joodsche machtswellust en uitbuiting.

Breede kringen van het Grieksche openbare leven hadden reeds voor jaren een goeden kijk op de onheilspellende rol, welke de joden in dit land speelden. Zoo schreef o.a. de te Saloniki verschijnende „Makedonia":

„De joden zijn de uitbuiters van onzen arbeidersstand, de worm, welke aan de nationale ingewanden van Griekenland knaagt; zij zijn de voordeeltrekkenden bij alle catastrophen, welke ons treffen. Als zij ons niet verraadden, dan zogen zij als woekeraars en uitzuigers ons bloed uit...."

En, naar aanleiding van de debatten over het kiesrecht, noemde de „Elevteros Typos" de joden „eene gevaarlijke minderheid, welke stemt volgens instructies en bevelen, welke zij van „ergens in de wereld" bekomen, maar nimmer volgens een Grieksch geweten..", terwijl het dagblad „Elevteron Vima" van oordeel was, dat

„noch vleierijen noch beleedigingen de nationale, geloofs- of taaleigenschappen eener minderheid zouden veranderen, die er op staat den politieken strijd uit te buiten, nadat zij steeds tegen de belangen van Griekenland gehandeld had." „Deze situatie kan," aldus dit blad, „niet bestendigd worden zonder een groot gevaar op te leveren ook voor die joodsche minderheid zelve."

Wie nu echter meende, dat de totstandkoming van de autoritaire Metaxas-regeering in 1936 den staat tot een krachtig ingrijpen in het jodenvraagstuk nopen zou, had het deerlijk mis. Wel werden eenige verscherpte immigratiebepalingen in 't leven geroepen, doch in de economische machtsverhoudingen van het jodendom in het binnenland liet men niet slechts alles bij het oude; integendeel, de afhankelijkheid van het buitenlandsche, speciaal Engelsch-joodsche kapitaal werd steeds grooter.

Talrijke voor het jodendom vleiende uitlatingen van de hoogste officieele instanties wisselden af met byzantijnsche onderdanigheidsverzekeringen van de zijde der joden aan Vorstenhuis en Regeering, waarbij men wederzijds het principe „de eene hand wascht de andere" zeer duidelijk liet doorschijnen en, aangezien geld nu eenmaal een nuttig bezit is, zoo ontzagen zich de joden van Saloniki b.v. niet om voor hun „noodlijdende geloofsgenooten" rijkelijke ondersteuningsbedragen uit de staats- en gemeentekassen in de wacht te sleepen inplaats van uit hun eigen groote handels- en woekerwinsten deze noodlijdenden te helpen.

Ook al kan men menige bloemrijke ontboezeming in deze wederzijdsche sympathie-betuigingen op rekening stellen van het min of meer Oostersche temperament der betrokkenen, zoo laat toch eene bloemlezing daarvan geen twijfel aan de innige verhoudingen tusschen het Metaxas-regime en het jodendom. De jodenpers heeft niet nagelaten met groote innigheid van deze hartelijke betrekkingen te berichten; op 27 Mei 1937 brachten de joodsche bladen de volgende verklaring van Nicoloudis, Grieksch Minister van Propaganda:

„De joodsche wereld kan over de positie der joodsche burgers in Griekenland volkomen gerust zijn. Wij kennen geen rassen — noch nationaal vooroordeel. Wij kennen de joden, bewonderen hunne eigenschappen en zien in hen een wetsgetrouw, vreedzaam, loyaal en toegewijd deel des volks. Met tevredenheid erkennen wij hunne bijdragen tot den vooruitgang van Griekenland. Wij kennen geen onderscheid tusschen hen en de Christenen en behandelen hen op basis van volkomen gelijkheid. Allen hebben dezelfde rechten...."

Dit was geen particuliere ontboezeming, doch eene regeeringsverklaring van den Minister van Propaganda. Het hoofd dezer Regeering, Generaal Metaxas, beantwoordde, volgens de „Jüdische Pressezentrale" van 3 Maart 1938, eene begroetingsrede van den opperrabbijn van Didimotihon als volgt:

„Ik ben diep onder den indruk van Uwe woorden. Van deze gelegenheid maak ik gebruik wederom mijne groote sympathie voor de Grieksche Joden uit te drukken, omdat ik steeds kon vaststellen, dat zij in den staat eerlijk medewerken. Zoolang ik leef zullen de joden in Griekenland dezelfde rechten hebben als de andere zonen des lands."

Deze uitlatingen zijn duidelijk en bewijzen, dat Israël met een klein percentage ook hier een heel land regeert en de Regeering tot daden drijft, waarvan ook het Grieksche volk dupe en slachtoffer wordt.

Joodsche Wereldpolitiek en Csarennoodlot.

Toen destijds de leiding der Duitsche buitenlandsche politiek nog berustte in handen van den genialen IJzeren Kanselier Bismarck, bestonden de hartelijkste betrekkingen tusschen de beide buurstaten Duitschland en Rusland. Aan deze vriendschappelijke verhouding was het ook te danken, dat Duitschland in zijn oorlog van 1870-'71 met Frankrijk, in den rug door een welwillende Russische neutraliteit gedekt werd. In Rusland zelf regeerde toen Csaar Alexander II.

De joden, die in Rusland bij het volk zeer gehaat waren, en meermalen aan vervolgingen bloot stonden, konden vanzelfsprekend voor den csaar geen waardeering hebben, omdat zijn regeering niet aan de joodsche eischen tegemoet kwam en ook omdat hij een vriend van Duitschland was. Het vriendschappelijk samengaan van twee machtige staten, die geen van beiden bijzonder joodschgezind waren — want ook in het Duitschland van Bismarck was een sterke antisemietische strooming — was niet in het belang van het jodendom. Dat was de reden dat Alexander II moest worden opgeruimd. Verschillende aanslagen werden op zijn leven gepleegd, met medewerking van de vrijmetselarij, doch zij mislukten. Eindelijk gelukte de aanslag van Scheljabow in het jaar 1881 door de jodin Hesja Helfmann.

Ofschoon alle moordenaren, die gepoogd hadden een aanslag op het leven van den csaar te doen, tot den strop

veroordeeld waren, werd de jodin Helfmann door Czaar Alexander III, die zijn vader op den troon was opgevolgd, begenadigd, omdat zij zwanger was. Zij schonk het leven aan een knaap Aaron, die toen zij later met den jood Kürbis in het huwelijk trad, door dezen werd geadopteerd. Toen Kürbis stierf, huwde zij voor de tweede maal met den Rus Kerensky. Van den nieuwen vader verkreeg Aaron Kürbis den naam van Alexander Kerensky. Deze werd later vrijmetselaar en zooals bekend is ook in 1917 de eerste president der Republiek in Rusland, na de marxistische revolutie. Het is de ironie van het noodlot, dat de laatste Csaar Nicolaas, een kleinzoon van het slachtoffer zijner moeder, door Kerenski werd afgezet en ook met diens medeweten met zijn gansche gezin, beestachtig werd vermoord.

AMSTERDAM

ARNHEM

DEN HAAG

NIJMEGEN